

SZOBOR GALAMBOKKAL

Egy világháborús német emlékműre

Kinek szobra e márványtömbön áll,
férgék földmélyi disztermében trónol.
Kik fegyvert fogtak helyette s miatta,
nem tértek vissza a fagyból, a hóból,
sem a tengerről, sem a sivatagból...
A szobor áll csak, fönséges-nyugodtan
mint filmsztár, aki fénypalástban várja,
a riporterek gépe mikor katian.
Neki minden csak dekorált kulissza,
a valóság is mesterséges háttér —
ő, a márványba öntött Történelem,
nem fizetett a halhatatlanságért,
éppen nem ért rá, telefonhoz hívták:
kedvenc ölebje kilencet fiadzott,
míg a trágyának kiszemelt „hősi had”
forgatta szemét, forgatta a kardot.

Bánják is ők, ha a hálás utókor
Mementót kiált az emlékmű mellett!
Sorsuk, nevük, rongy életük
egyetlen hazug legendává dermedt.

Ember, úzött vad e bomló világon,
nem léphetsz át se új, se régi gyászson,
és tudd, hogy te is védtelen vagy,
mint céllövöldék festett figurája;
ember, védd magad, ne légy áldozat,
szüksége van rád a világnak
s szükséged van e védtelen világra!

És ne feledd el: azért a földért is
felelős vagy, mit nem láttál soha;
hazád minden föld, hol emberek élnek:
Róma tavasza, Budapest nyara,
Varsó ősze vagy Leningrád tele
mind számít rád; — a gondod egyre több lesz,
mint esős égen a vonuló felhők,
próbálj hát élni féltőbb fegyelemmel,
hiszen Ember vagy, nem csupán csak felnőtt!
És ne feledd el: nincsen örök élet,
egyszer mindenkinek el kell pusztulnia,
de a halál mindig értelmetlen,
csak a gyászbeszéd változik,
meg az özvegyek nyugdíja.